

– Det er deilig å ikke bli kalt president

Tidligere var det helseministeren som stjal nattesøvnen hennes. Nå for tiden må tidligere legepresident Hege Gjessing (44) forholde seg til tom bensintank og elger på øde landeveier.

DET NYE LIVET: – Jeg er veldig glad for å ha kontakt med «legen» i meg igjen. Jeg liker å kjøre hit og dit når jeg har vakt, jeg liker å snakke med pasienter og å diskutere med kolleger på kontoret og på sykehus – og å kjenne på at det er bruk for meg, sier Hege Gjessing om jobben som fastlegevikar på Hovden i Aust-Agder. Foto: privat

– Det var en del som ikke trodde på meg. Hege Gjessing ler i telefonen.

– Nesten ingen har trodd på at jeg ikke visste hva jeg skulle gjøre etter Legeforeningen.

1. september gikk hun av som president etter fire år. Før det var hun leder for de yngre legene i fire år. I ti år var hun tillitsvalgt.

– Da jeg ble tillitsvalgt på fulltid tok jeg en sjanse – jeg gikk til noe jeg ikke visste helt hva var. Det var også min innstilling da jeg sluttet: Jeg var ikke sikker på veien videre.

– Gjorde det deg redd?

– Jeg er ikke uten frykt. Men det er et poeng for meg i livet å trosse den frykten jeg har.

Bare Hege

11. april begynner Hege som seksjonsleder ved akuttmottaket i Kristiansand.

– Dette er en viktig og interessant jobb i et felt hvor det skjer mye i sykehus-Norge for tiden. Akuttmottaket har stor betydning for samarbeidet med mange ledd i helsetjenesten.

ten. Jeg ser frem til å bli kjent med et nytt sykehus og alle menneskene som jobber der.

«Jeg oppsøkte hverken oppmerksomhet eller makt som president, det var andre grunner til at jeg begynte i Legeforeningen»

Hege Gjessing

Som president representerte hun over 30 000 leger, hun kranglet med Spekter i tarifforhandlinger, hun snakket om stramme

helsebudsjetter i Dagsnytt atten. Hege Gjessing jobbet frem faste stillinger i sykehus, og fikk det norske folk til å kreve at kyllingen ble narasin-fri. I Dagens Næringsliv ble hun omtalt som *super woman*. Når hun kom hjem til Bjølsen etter jobb løp hun to mil før hun la seg.

I disse dager kjører Hege hver morgen 27 kilometer oppover i Setesdalen, fra leiligheten i Bykle, til fastlegekontoret på tettstedet Hovden hvor hun jobber som vikar frem til hun begynner på akuttmottaket i april. Folk kaller henne bare for Hege.

– Noen spør meg: Hvor har vi sett deg før? Hege smiler.

– Det er deilig å ikke bli kalt president.

Nytt perspektiv

Det nyåpnede legekontoret på Hovden ligger tre timer fra nærmeste sykehus, og rett ved siden av skibakken og skigymnaset. Kontoret har egen røntgenmaskin, og de tre legene rykker ut i en «helt fantastisk» legebil.

– Turnuslegen krasjet i en elg i forrige uke. Jeg så også en elg selv her om dagen, to meter fra veien. Heldigvis kom den ikke løpende mot bilen min.

Utfordringene på Hovden er helt nye: Forrige uke befant Hege seg for eksempel én time hjemmefra etter utrykning, med nesten tom tank. Datasystemene er like vanskelige som hun fortalte helseministeren som president. Hege gipser og syr, og her om dagen ble hun vekket midt på natten for å rykke ut til en mann som hadde fått fingeren ut av ledd.

– Jeg spurte meg selv før jeg dro hit: Har jeg glemt alt? Hvordan er interessen min for det kliniske etter så mange år? Hvordan blir det å møte syke mennesker?

Hun svarer seg selv:

– Men så viste det seg at det er veldig fint. – Jeg ser på nært hold et system som faktisk virker, og jeg er på hjemmebesøk hos folk som virkelig trenger hjelp. Det gjør et ganske sterkt inntrykk.

– Hva har overrasket deg mest som fastlege?

– Jeg har de siste årene sett helsevesenet fra fugleperspektiv. I hvilken grad stemmer dette bildet overens med virkeligheten? Akkurat nå diskuteres for eksempel akuttforskriften: Passer den her? Det gjør den jo ikke. Det stilles krav som er veldig vanskelige å gjennomføre på et lite sted.

– Savner du Legeforeningen?

– Det er fint å være tilbake til det opprinnelige legelivet. Og på mange måter er jobben her og i Legeforeningen ikke så ulike: Begge deler handler om å prøve å lage et så godt helsevesen som mulig.

Rolig glede

Tidligere måtte hun jogge fire ganger i uken for å få indre ro. Nå for tiden holder det for Hege å se ut av vinduet, mot de snøkleddede Setesdalsheiene.

– Jeg kjenner en grunnleggende tilfredshet. Jeg elsker å diskutere i Legeforeningen, og jeg elsker å få gjennomslag for ting. Men gleden jeg føler nå er roligere. Vinterlandskap etter stormen, det er ingenting som er mer beroligende enn det.

Hjemme i turnusleiligheten i Bykle henter hun ved, tenner i peisen, kanskje leser hun en bok.

De første ukene hadde jeg behov for å slappe av. Jeg tok med meg legekoften fra jobb og satt hjemme og oppdaterte meg.

Kort pause.

– Her om dagen var det kino her, på Samfunnshuset. De viste «Mannen fra Snåsa». Og så er jeg på kaffe hos min legekollega og

NYTT UTSTYR: Hege og turnuslege Jan Stavenes tester røntgenapparatet. Foto: privat

hennes familie. Jeg ser på «Mammon». Det er rolige dager.

Hege ler.

– Det er litt pinlig: Det er helt nydelige skiforhold her, men jeg har bare vært på tre skiturer på fem uker. Og vanligvis liker jeg jo å løpe, men det passer ikke helt her – opp og ned riksvei 9 uten gatelys.

– Du er blitt lat?

– Ha-ha. Litt lat. Jeg har alltid sagt at jeg trenger å lufte hodet på joggetur, men det behovet har jeg ikke hatt på Hovden. Her er det masse luft og roligere tempo, og jeg har tid til å tenke tankene helt ut.

Ser seg ikke tilbake

Hun har spurt seg selv: «Hva er målet mitt? Er det en bestemt type arbeid? Eller er det hvordan jeg dypest sett skal leve livet mitt?» Hun har falt på det siste.

– Jeg oppsøkte hverken oppmerksomhet eller makt som president, det var andre grunner til at jeg begynte i Legeforeningen. Makten jeg hadde er ikke der lenger, men det oppleves ikke som et tap – fordi det aldri var et mål for meg.

Hun fortsetter:

– Noen kan nok tenke om meg at jeg

er veldig opptatt av karriere, men det er ikke dypest sett min drivkraft. Det som derimot er veldig viktig for meg å føle at jeg er til nytte, at jeg får brukt mange sider av meg selv – og å bevege meg ut av komfortsonen.

– Mange profilerte mennesker snakker om stillheten når de slutter i jobben?

– Lykken er ikke her eller der. Livslykken ligger i en selv, uansett hvor man er til enhver tid. Livet er alltid forandringer.

Snart er vikariatet på Hovden ferdig og noe helt nytt venter nok en gang.

– Å ha det ene klare svaret, det ligger ikke i min historie.

Christine Rian Johannessen

christine.rian.johannessen@legeforening.no
Samfunnspolitisk avdeling